

Arrest

nr. 168 891 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart op 27 maart 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 20 augustus 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de verzoeker op 11 december 2014 in Bulgarije werd geregistreerd, en op 16 januari 2016 en 26 februari 2016 in Hongarije, telkens omwille van een asielaanvraag.

Nadat een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ouder is dan 18 jaar, wordt de verzoeker op 27 november 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 6 november 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot terugname aan zowel de Bulgaarse als de Hongaarse overheden.

De Bulgaarse overheden weigeren de terugname op 12 november 2015 omdat ze reeds op 16 maart 2015 een terugnameverzoek ontvingen van de Hongaarse overheden en zij de terugname hadden geweigerd op 30 maart 2015.

Op 16 november 2015 weigerden de Hongaarse overheden op hun beurt de terugname omdat ze een terugnameverzoek hadden gedaan aan de Bulgaarse overheden die de terugname had geweigerd omdat de verzoeker er als minderjarige geregistreerd stond.

Op basis van het leeftijdsonderzoek dat had uitgewezen dat de verzoeker meer dan 18 jaar oud is, vroegen de Belgische overheden op 1 december 2015 aan de Bulgaarse overheden om de herziening van hun weigering tot terugname.

Op 8 januari 2016 stemmen de Bulgaarse overheden in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 20.5 van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 26 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bijlage 26^{quater} is als volgt zijn gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, vroeg op 20.08.2015 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.12.2015 in Bulgarije werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 16.01.2015 in Hongarije omwille van een illegale binnenkomst alsook omwille van een asielaanvraag op diezelfde dag en op 26.02.2015 opnieuw omwille van een asielaanvraag in Hongarije.

Bij zijn aanmelding op 20.08.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.01.1999. Betrokkene werd op basis daarvan door onze diensten geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en aangemeld bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 03.09.2015 werd bij de Dienst Radiologie - Medische Beeldvorming van het AZ Sint-Jan te Brugge een medisch

onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit onderzoek luidde: "De leeftijd wordt dan ook bepaald op: meer dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar." Op basis van dit leeftijdsonderzoek werd de op 20.08.2015 ingestelde voogdij voor betrokkene op 09.09.2015 opgeheven.

Betrokkene werd op 27.11.2015 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij Afghanistan te hebben verlaten in november 2014 en eerst per auto en te voet te zijn doorgereisd naar Iran waar hij vijftien dagen verbleef. Na zijn verblijf in Iran verklaarde betrokkene per auto en te voet te zijn doorgereisd naar Turkije waar hij twee maanden te Istanbul (TUR) verbleef alvorens per auto en te voet verder te reizen naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 11.12.2014 asiel vroeg in Bulgarije.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd maar ontkende dat dit gebeurde in het kader van een asielaanvraag. Betrokkene stelde drie maanden in Bulgarije te verbleven hebben in de gevangenis te Serengrad (BG) alvorens per auto en te voet verder te reizen naar Hongarije met een transit door Macedonië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene vanwege een illegale binnenkomst werd geregistreerd in Hongarije op 16.01.2015 en dat hij asiel vroeg in Hongarije op 16.01.2015 en 26.02.2015.

Betrokkene bevestigt het feit dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Hongarije maar ontkent tevens asiel te hebben aangevraagd in Hongarije. Hij stelde ongeveer twee maanden in een opvangcentrum te Debresen (HU) te hebben verbleven alvorens per vrachtwagen door te reizen naar Duitsland. Betrokkene verklaarde één dag op een onbekende plaats in Duitsland te hebben verbleven alvorens per trein verder te reizen naar België.

Betrokkene arriveerde in België op 19.08.2015 en vroeg asiel in België op 20.08.2015.

Tijdens zijn gehoor d.d. 27.11.2015 stelde betrokkene asiel te hebben gevraagd in België omdat zijn oom hem had gezegd naar België te moeten gaan. Hij verzette zich tegen een overdracht naar Bulgarije of Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij naar eigen zeggen slecht werd behandeld in deze landen. Hij stelde geen eten of slaapplek te hebben verkregen en niet in staat te zijn om een normaal leven op te bouwen in landen als Bulgarije of Hongarije.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 06.11.2015 werd voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan zowel de Bulgaarse als de Hongaarse instanties. Op 12.11.2015 weigerden de Bulgaarse autoriteiten initieel ons verzoek voor terugname van de betrokkene die stelden dat ze op 16.03.2015 reeds een terugnameverzoek ontvingen van Hongarije voor betrokkene en dat verzoek weigerden op 30.03.2015. Omwille van die reden weigerden de Bulgaarse instanties ons verzoek voor terugname van de betrokkene en legden ze de verantwoordelijkheid bij de Hongaarse instanties. Op 16.11.2015 weigerden tevens de Hongaarse instanties ons verzoek voor terugname van de betrokkene. In hun weigering stelden ze dat ze inderdaad een terugnameverzoek hadden gericht aan Bulgarije voor betrokkene maar dat de Bulgaarse instanties dit verzoek weigerden omwille van het feit dat betrokkene in Bulgarije geregistreerd stond als niet-begeleide minderjarige. Op basis van het leeftijdsonderzoek dat in België voor de betrokkene werd uitgevoerd op 03.09.2015 en het daaruit volgende feit dat betrokkene zeker ouder dan 18 jaar is en niet beschouwd kan worden als niet-begeleide minderjarige werd er door onze diensten op 01.12.2015 een verzoek tot herziening van de weigering van de terugname van de betrokkene gericht aan de Bulgaarse instanties. Dit herzieningsverzoek informeerde de Bulgaarse autoriteiten van het resultaat van het leeftijdsonderzoek in België en stelde de vraag om het terugnameverzoek voor de betrokkene opnieuw te bekijken. Op basis van dit herzieningsverzoek stemden de Bulgaarse autoriteiten op 08.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat zijn oom hem had gezegd naar België te gaan benadrukken we dat deze volledig te kaderen valt onder de persoonlijke keuze en voorkeur voor een bepaalde lidstaat. We wensen daaromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije.

Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije.

Betreffende het feit dat betrokkene na zijn binnenkomst in Bulgarije werd gearresteerd en merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Bulgaarse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen hierbij ook op te merken dat uit de verklaringen niet duidelijk is of betrokkene werd vastgehouden in een gesloten centrum of in de gevangenis. Ondanks het feit dat betrokkene spreekt over een vasthouding van drie maanden in de gevangenis in Bulgarije doet hij geen verdere verklaringen over het feit waarom hij dan wel gearresteerd zou zijn, of hij eventueel veroordeeld is geweest in Bulgarije of eventueel een strafbaar feit zou hebben gepleegd. Op basis van het feit dat deze verklaringen ontbreken en het feit dat betrokkene na drie maanden werd vrijgesteld van de vasthouding vermoeden we dat betrokkene niet in de gevangenis maar wel in een gesloten centrum werd vastgehouden te Bulgarije.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld in Bulgarije en onder meer geen eten en geen slaappleats kreeg merken we op dat hij, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast wensen we op te merken dat betrokkene de situatie en de behandeling in Bulgarije gelijk stelt met de situatie en behandeling in Hongarije. Hierbij wijzen we op het feit dat zowel het UNHCR als het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" verschillende rapporten uitbrachten in verband met de situatie in Bulgarije en Hongarije en dat op basis van die rapporten de verschillende procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers zeker niet gelijk gesteld kunnen worden aan elkaar in beide landen. We wijzen wel op het feit dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. Hierbij wensen we te benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum."

Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-todate tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 08.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst.

De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor

asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, op basis van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek d.d. 03.09.2015, een in 1989 geboren man wiens familie in Afghanistan verblijft. Betrokkene maakte tijdens zijn gehoor tevens geen gewag van gezondheidsproblemen en legde tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen voor die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Hieromtrent wensen we eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4)."

Bij arrest nr. 168 890 van 1 juni 2016 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 26 april 2016 (bijlage 26quater) bevolen.

Op 23 mei 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 mei 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden; Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 26.04.2016 (bijlage 26 quater van 26.04.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Op 20.08.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Bulgarije op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 01.12.2015 diende de DVZ bij de Bulgaarse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Bulgaarse autoriteiten gingen op 08.01.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 26.04.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater van 26.04.2016), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Bulgarije.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 26.04.2016 (bijlage 26 quater van 26.04.2016)."

Hieruit blijkt dat de bijlage 13septies van 23 mei 2016 drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 23 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

3.1. Over het urgent karakter van de vordering

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In de nota met opmerkingen wordt het uiterst dringende karakter van de vordering niet betwist.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden verwijderingsmaatregel, in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.2. Over de gevolgen van het arrest nr. 168 890 van 1 juni 2016

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 168 890 van 1 juni 2016 de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 april 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Uit dit arrest volgt dat de in voormelde akte

vervatte beslissing waarbij de verzoeker wordt bevolen binnen de tien dagen *“het grondgebied van België (te) verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* teneinde *“zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten”* in haar tenuitvoerlegging is geschorst.

Uit de motieven van het thans bestreden akte blijkt dat het voorliggende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en de gedwongen grensleiding hun rechtstreekse grondslag vinden in het niet uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 26^{quater} van 26 april 2016. Nu voormeld bevel echter bij arrest nr. 168 890 in zijn tenuitvoerlegging werd geschorst, dringt zich tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsbeslissing op.

Voor zoveel als nodig wordt integraal verwezen naar de motieven van het arrest nr. 168 890 van 1 juni 2016, waaruit een ernstig middel ontleend aan artikel 3 van het EVRM en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt, hetgeen *a fortiori* ook bij de thans bestreden beslissingen aan de orde is vermits zij de gedwongen verwijdering van de verzoeker naar Bulgarije behelzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en houdende terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE